

TELO AMUNT

per Dalmau i Santandreu

G R E C - 7 6

«...aquesta temporada i la subvenció no han estat assumides com una victòria de la professió: això seria com acceptar les molles i renunciar al pa sencer, renunciar a prosseguir la mobilització per a un Teatre estable, digne, al servei del poble...» Aquestes paraules eren llegides cada nit al Grec amb la firma de l'Assemblea d'Actors i Directors, l'A.A.D.

La història del Grec-76, no és senzilla de contar-vos, però, donat l'èxit esdevingut en aquesta temporada de Teatre popular, crec necessari descriure els punts claus.

La subhasta que anualment fa l'Ajuntament de Barcelona, per a explotar la temporada estiuenca en el Grec, ha estat guanyada per primer cop per un col·lectiu de professionals del Teatre. Tot començà amb la famosa vaga d'actors a primers del 1975, els quals demanaren un Teatre Municipal per Barcelona i solució d'anomalies laborals. Es formà l'A.A.D., i un dels onze punts de l'apartat «Funcionament» deia... «el Patronat estudiarà la conveniència del funcionament del Grec, i en tot cas percebrà el pressupost fins ara assignat als cicles estivals...». Aquests dos milions de subvenció de l'Ajuntament, lligats als quatre, que va prometre Informació i Turisme, varen fer esclatar unes votacions, per decidir si feien temporada teatral al Grec, o es distribuïa entre els depauperats actors i directores, sense cap segur d'atur, tanmateix. Erem a mitjan el maig i les portes del Grec s'obrien el primer de juliol, mancava temps, la força de les votacions —115 contra 45— els va deixar tots prestos a posar-hi el coll, es mobilitzà tota la gent de Teatre i... èxit rodó!

Una veritable temporada teatral, amb esperit d'aventura i amor al Teatre, l'antitesi de la cartellera barcelonina, amb un vodevil, tres revistes musicals i «Anillos para una dama», un desert de cultura teatral, i per als sis milions d'espanyols que pensem i parlem en català, ni la sorra del desert.

Moltes adhesions de companyies convidades, que representaren obres de gran qualitat: Tirant lo Blanc, Camelamos Naquerar, Plou i fa Sol, Les Troubadours, La Pau i Divinas Palabras. El gran beneficiat ha estat sens dubte el públic, pel que veia i pel que significava l'Assemblea.

Els quatre muntatges de l'A.A.D., foren els següents:

ROSES ROGES PER MI, fou l'èxit de les nits del Grec. Conflictiva religiosa-social, meravellosament poètica, fins i tot els silencis eren tendres. Si podreu no us la perdeu, l'Ametlla i Granollers han tingut l'encert i el plaer de contractar-la.

EL BON SAMARITÀ..., els primers i únics xiulets de la temporada. Idees poc clares, espais llargs sense acció, tan sols assenyalar el magnífic decorat de Fabià Puigserver.

BODAS QUE FUERON FAMOSAS DEL..., obra prohibida durant deu anys. Amb facècies es glosa la pèrdua definitiva del poder colonial espanyol del 1898. Interpretació i direcció molt correctes.

FAIXES, TURBANTS I BARRETINES. Ben coneguda a Sta. Eulàlia, és una obra plena de crítiques de la societat catalana del 1800, amb tipus caricaturescs, castellers, molt desembaràs, paraules gruixudes, cançons..., però surt del plantejament pur teatral per fer una festa de moros i cristians, amb textos de Ferrer-Fernández i «gatades» de Pitarra. El trio de directores, va pensar amb un espai grandios, el Grec. Aquí a l'envelat de la Festa Major, va quedar fluixa, sense lluïment, d'escassa visibilitat. Tan sols l'actuació dalt de l'escenari amb la «Doloretas i en Jordi», s'aprecià amb detall, varen ésser les escenes més aplaudides, pel tradicionalisme del Teatre català de l'època, malgrat el desconcert del públic que no ho veia clar, o eren aquestes escenes el plat fort de l'obra o una «gatada» més de Pitarra - Fàbregas.

El sol fet de contractar una companyia de l'Assemblea, ja és un pas per col·laborar a la recuperació del Teatre popular a Sta. Eulàlia. Per acabar i com acotació, els diferents preus d'aquest espectacle:

Teatre Grec, Barcelona	150 ptes.
Envelat, Sta. Eulàlia	250 ptes.
Plaça St. Joan, Gràcia	55 ptes.

Sense comentari.

AGRUPACIO FOLKLORICA SANTA EULALIA

Fa quatre setmanes que es va començar el V Curset per aprendre a ballar sardanes.

Un dia a la setmana —el divendres— veureu que pels voltants del Restaurant Sta. Eulàlia i sobre 2/4 de 7 de la tarda, una munió d'infants corren, criden, salten... Són els alumnes petits que vénen disposats —o almenys això creiem que aquesta és la seva intenció primera— a aprendre a ballar sardanes. La quantitat ha anat creixent a mida que el curset ha anat fent el seu curs.

També el mateix divendres, però a 2/4 de 10 del vespre, veureu que la cridòria que hores abans feia la quitxalla, esdevé més greu, més fonda i fins potser en algun moment desapareix. És que els grans han començat la classe de perfeccionament o aprenentatge de la sardana. Cal apuntar que la colla de grans es redueix a una vintena de joves i que és una llàstima que no s'animin a venir gent no tan jove.

Què es fa en aquest curset?

S'ensenya primer de tot als alumnes —ja siguin joves o infants— a fer curts i llargs; a fer «dosos» i «tresos». Es fa una bona estona de «balanceig» que, encara que és la part més cansada i costeruda, és molt important per seguir el ritme de la sardana.

Després s'explica l'ordre de la sardana i s'ensenya a repartir.

Cada sessió s'acaba amb una sardana on es pot practicar el que s'ha explicat durant la classe.

Com veieu, el contingut del curset és prou perquè en acabar-lo es sàpiguen ballar bé sardanes.

Hi ha però un perill, i és que estant obsessionats en fer curts i llargs o intentant comptar i repartir, el balanceig, que ja de per si és prou difícil i esgotador, quedi a segon terme, sinó oblidat. Si així fos, la sardana quedaria reduïda només a una rotllana de gent, agafada de les mans, que ara van cap aquí, després cap allà i tot d'una es paren. És una llàstima que els músics s'esforcin a bufar llurs instruments si els balladors, atabalats en fer curts i llargs i amb el cap ple de números, no senten la música.

És el balanceig que ens acosta a la música, i és, a la vegada, la música la que ens obligarà a fer balanceig.

Així és de tot punt imprescindible escoltar els músics i «sentir» la música que llurs instruments toquen. Sols aleshores la sardana esdevindrà expressió acompassada, serena i plena de ritme d'una dansa que és la més bella de totes les danses que es fan i es desfan.

LA COMISSIÓ

CAMISERIA

SASTRERIA

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

Plaza de las Ollas, 18
Tel. 870 05 27

GRANOLLERS